

SESTRA TARCISIE MARIE VAŇKOVÁ

Nar. 1930. profes 8. 7. 1962, zemřela 25. února 2025 v Kroměříži

*Jsem šťastná. Nechtěla bych s nikým měnit.
Poznala jsem, že Boží dobrota je bez hranic...*

Tato slova napsala sestra Tarcisie ve svých vzpomínkách z roku 2012, kdy oslavila 50 let svého života ve svatých slibech. Zaposlouchejme se nyní do jejího životního příběhu.

Sestra Tarcisie – Marie Vaňková se narodila 29. dubna 1930 ve Študlově na Valašsku. Měla osm sourozenců. Obecnou školu navštěvovala ve Študlově a potom ještě dva roky chodila do Hospodářské zemědělské školy v Horním Lidči a ve Střelné. Po ukončení školy pomáhala v domácnosti.

A dále už vzpomínky sestry Tarcisie:

„Ve svých devatenácti letech jsem jasně cítila, že mne Pán Bůh volá ke své službě. V naší farnosti velmi obětavě působily jako pečovatelky sestry svatého Kříže. Svěřila jsem se jedné z nich, že bych také chtěla být řeholnicí. Slíbila mi, že se za mne bude modlit. Moji rodiče mi nebránili, ale upozornili mě, ať si to dobře rozmyslím, že přece vím, jaká je doba. Tatínek mi tehdy řekl, že to není na chvíli, ale na celý život.

Do kláštera v Kroměříži jsem nastoupila v lednu 1950. Po dvou měsících mě představení poslali do nemocnice v Kroměříži, kde jsem až do roku 1960 pracovala na interním oddělení. Žila jsem ve společenství sester a jejich příklad mi ukazoval ideály řeholního života. Vroucně jsem se modlila, abych také směla složit řeholní sliby. Moje touha se splnila až za dvanáct let, kdy už celé naše společenství pracovalo v Domově důchodců v Kyjově. Byly jsme tři sestry, které jsme se v Kyjově na tento okamžik připravovaly. V tomto směru se nám věnovala novicmistrová, sestra Charitas Šuranská, za níž jsme dojížděly do Bílé Vody. Její pochopení a schopnost vcítění se do naší situace mě vždy hluboce dojímaly.

Sliby jsme skládaly v naprosté tajnosti v malé kapličky na dvoře starého selského domu, ve kterém jsme byly ubytovány, skládaly jsme sliby bez svědků, každá sama, do rukou sestry představené Ireney. Bylo to 8. července 1962.

Děkuji Bohu za uplynulé roky, ve kterých jsem cítila, že mne Pán Bůh sílí, chrání a vede k sobě blíž. Jsem nesmírně vděčná všem sestrám, které mi na mé cestě za Pánem pomáhaly, ať jsou na živu nebo na věčnosti.

Od roku 1978 jsem působila v Bílé Vodě u Javorníka. V roce 1990 jsem přišla do obnoveného kněžského semináře v Olomouci, kde jsem prožila krásných dvacet let. Od roku 2010 smím být v našem klášteře v Kroměříži, kam jsem před šedesáti léty nastoupila. Jsem šťastná. Nechtěla bych s nikým měnit. Poznala jsem, že Boží dobrota je bez hranic, jak říkávala naše zakladatelka blahoslavená Matka Marie Terezie Schererová. Za velkou milost považuji,

že jsem směla navštívit mateřský dům a pokleknout u jejího hrobu v Ingenbohlu... Dnes prožívám velkou radost.“

Těmito slovy končí vzpomínky sestry Tarcisie zapsané v roce 2012.

Následující roky prožila sestra Tarcisie v kroměřížském sesterském společenství. Podle svých sil se zapojovala do drobných služeb a prací v domě. Hodně se modlila a adorovala – za své příbuzné, za kněze a bohoslovce, za spolusestry... Zdravotních problémů jí přibývalo. Přibývalo jí let i bolestí nemocí a stáří. Byla nejstarší sestrou našeho společenství. V poslední době už byla upoutána na lůžko. S láskou čekala na příchod Pána, jemuž zasvětila svůj život. A byla připravena, když v úterý 25. února 2025 přišel, aby ji uvedl do věčného domova.

Děkujeme dobrému Bohu za dar jejího věrného života lásky, oběti, modlitby a služby a svěřujeme ji Jeho nekonečné lásce a milosrdenství.